

ISAAC PALMIOLA

ELS CACAUETS FUTBOLERS

COMENÇA LA LLIGA!

Estrella Polar

ISAAC PALMIOLA

IL·LUSTRACIONS DE MILI KOEY

ELS CACAUETS FUTBOLERS

COMENÇA LA Lliga!

Estrella Polar

Per a la Bruna Aguilar

Isaac Palmiola

Al meu barbut favorit, per tot

Mili Koev

Estrella Polar

© del text: Isaac Palmiola, 2021

© de les il·lustracions: Mili Koev, 2021

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: gener del 2021

ISBN: 978-84-18443-49-7

Dipòsit legal: B. 20.918-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Els Cacauets no eren el millor equip de la Lliga.

El Gorka, per exemple, destacava per ser el central més esquifit de la competició. La seva germana Aroa era tan rondinaire que no acabava cap partit sense que li ensenyessin una targeta groga. L'Oreo tenia un toc de pilota exquisit, però es movia més a poc a poc que una tortuga

coixa. I la Teresinha, que jugava de defensa lateral dreta, era tan mandrosa que no baixava mai a defensar.

Els Cacauets, per tant, no eren el millor equip de la Lliga. Però, això sí, tenien el millor jugador: **VIVIANO OSVALDO**.

—Que ningú es posi nerviós! —va exclamar mentre es preparava per picar la falta decisiva.

Soc aquí per guanyar el partit!

El Viviano Osvaldo era molt alt, tan alt que semblava que tingués dos o tres anys més que els altres. I a sobre era molt fort. Duia els cabells una mica llargs i li encantava mirar-se al mirall. La veritat és que també era bastant fanfarró, però és difícil no tornar-se'n una mica quan s'és tan bo jugant a futbol. I el Viviano n'era molt. Era una piconadora. Una màquina de fer gols.

—**Viviano, guapo!** —va cridar la Vane.

—*Si marques un altre gol, et faré un petó!*

—va afegir l'Eli, fent altaveu amb les mans.

La Vane i l'Eli sempre eren a la graderia.

El futbol no els agradava gaire, però adoraven el Viviano. Eren una mica escandaloses, però també eren les úniques que anaven a veure els partits dels Cacauets. Sense comptar els pares, avis, germans, tiets i cosins.

—Aquesta és **l'última jugada del partit**
—va anunciar l'àrbitre—. Quan hagi xutat la
falta, xiularé el final.

Els Cacauets empataven a tres contra l'equip
Llamps i Trons. Aquell era el primer partit
de la Lliga i per guanyar-lo necessitaven que el
Viviano fes un gol. Un altre, en realitat, perquè
ja havia marcat els tres gols de l'equip.

Tots estaven nerviosos. El Gorka, l'Aroa,
l'Oreo, el Manetes i la resta de Cacauets de
l'equip. Però ho tenien més fàcil que els infeliços
de Llamps i Trons. Els rivals no havien tingut cap
altre remei que formar una tanca per intentar
aturar la falta. Encongits i amb cara de por,
esperaven que el Viviano etzibés una de les seves
temibles **CANONADES**.

Segur de si mateix, el capità dels Cacauets

va mirar fixament el porter como si planegés
arrencar-li el cap d'una pilotada. L'àrbitre va
xiular i el Viviano va córrer cap a la pilota.
Va xutar amb força. Una gardela. Un canyardo.
Un cacauet.

La pilota va superar la tanca i...

GOOOOOOOOL!!!